

Шекель В.Ф. к. вет. н., ст. викладач, **Падовський А.І.**, к. вет. н., доцент ©
 Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій
 імені С.З.Гжицького

ВИХОВУЄМО ПОВАГУ СТУДЕНТІВ ДО ЗАКОНУ

Не дивлячись на те, що студенти вивчають предмет «Правознавство», а по радіо йде передача «Закон є закон» ми не завжди дотримуємось законів. Чому? Хіба ми не законопослушні громадяни? Суть у тому, що ми емоційно не засвоїли законів, положень, правил за яким має жити суспільство.

Гіперактивна частина молоді частіше порушує закони України, Статут університету, Правила внутрішнього розпорядку університету, гуртожитку тощо.

Щоб дотримуватись законів, правил чи статуту потрібно їх усвідомити, емоційно переосмислити.

Багато молодих людей не вірять у дієвість законів, у те, що розпочавши нову справу, можна чесно подолати опір і свавілля чиновників. Такі молоді люди, перш за все, не вірять у себе, що і робить їх пасивними. Така пасивність людей в цілому викликає песимізм і це не сприяє розвитку молодіжного колективу, установи чи ВНЗ. Мрія про ініціативного господаря-працедавця (після закінчення навчання), котрий захистить і підкаже, як жити, та зневіра у законах котрі й мали б захистити й підказати, створили у багатьох людей менталітет сліпого виконавця.

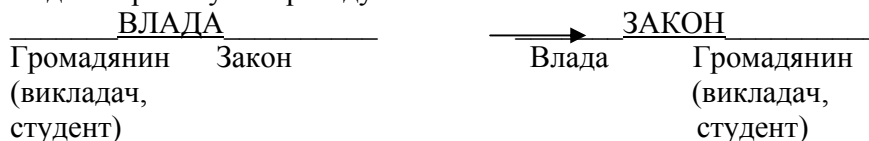
Наш менталітет призвичаєний, що на вершині піраміди, яка відображає реальні стосунки у суспільстві, перебуває влада, а спирається піраміда, з одного боку на пересічних громадян, а з іншого на закон.

Отже, особа, підтримуючи владу, не може добре бачити законів і звертатись до них, що влада і є закон. Навіть більше – владі теж здається, що вона є законом.

Саме такі пріоритети сформовано у головах більшості населення нашої країни. Саме тому ми сподіваємось на кращу владу, а закон вважаємо таким же бідолохом, як і ми, що допомагає нам підтримувати піраміду влади.

Ми не любимо владу й не поважаємо ні себе, ні закон, бо є фактично рабами влади, а точніше окремих людей з якими ми маємо справу в повсякденному житті: на нашу думку, саме в цьому криється проблема – треба змінювати систему влади і менталітет пересічного українця в т.ч. студентів.

Для того щоб змінити наш менталітет в напрямку верховенства закону, необхідно перекинути піраміду:

Тепер законодавство стає головним об'єктом суспільства, більше влада не може впливати на особу інакше, ніж через закон (вони, як видно зі схеми, прямо не можуть побачити один одного). Людина тепер не має над собою жодної персони, бо якщо раніше владу уособлювали конкретні люди, то тепер її уособлює закон, тобто кодекси й формулювання. Їх можна вивчати, у них немає поганого настрою, вони передбачувані й хабарів не вимагають, а лише наполягають наприклад на сплаті обов'язкових податків.

Нам потрібен здоровий егоїзм, і полягає він у непохитному бажанні не залежати від жодної влади.

Ситуація має бути протилежною до тієї що є: кожний громадянин має вірити тільки у власну ініціативу, а розраховувати на захист і підтримку лише чинних законів. При цьому громадянину має бути байдуже, хто саме обіймає державні посади, бо вони не можуть вплинути на результати його діяльності. Закон на боці громадянина і закон сильніший за будь-якого урядовця. Фактично, нова людина стане рабом, але тепер її новий хазяїн – закон. Парадоксально звучить, але саме в цьому рабстві – свобода людини, бо вона перестає залежати від інших людей, навіть найвищих урядовців.

Надто вже вкорінені сподівання на «сильну руку» лідера та ігнорування законів. Це робить людей пасивними рабами обставин та унеможливорює бажання стати господарем власної долі.

Для цього необхідно вирахувати дві проблеми:

По-перше, змінити закон так, щоб вони реально порушили безпосередній зв'язок «громадянин-влада» та поставили і громадянина і владу на один щабель нижче за себе. Це довгий законодавчий процес.

По-друге, виховувати велику повагу до закону, тобто підняти закон на вершину піраміди й засвоїти роль громадянина як гаранта закону, вільного від будь-якого особистого впливу.

На жаль, те, що відбувається в країні сьогодні, спрямовує на укріплення позиції влади й приниження авторитету закону.

Крім офіційних Законів моральні закони суспільства, про які говорять, що вони записані у людській свідомості. Проте молодь не завжди дотримується і цих законів. Коли порушення людиною моральних законів входить у звичку, її совість мовчить і приборкується моральним злом. Обманщик може вирішити, що така його поведінка – ознака розуму й зрілості, прийнятний шлях для досягнення успіху в навчанні або спорті. Нечесний бізнесмен може вирішити, буцімто брехня і обман вкрай необхідні у бізнесі, а непорядний політик вважатиме, що це – необхідна складова політики.

Не дивлячись на це, історія засвідчує, що основні моральні закони є загальноновизнаними. Наприклад:

1. Закон загального благоденства.

Він включає такі правила: не вбий, не руйнуй; не будь горлохвотом, гнобителем, не зводь клевету; не паплюж, не кажи неправди, не роби іншому того, чого не хочеш, щоб робили тобі.

2. Закон благоденства в конкретних сферах життя.

В них йдеться про любов до своєї дружини, сім'ї, родичів і країни.

3. Обов'язки перед батьками, старшими і предками.

4. Обов'язки перед дітьми й нащадками.

5. Закон справедливості.

Тут мова йде про справедливість у стосунках між людьми різної статі, а також про чесність взагалі і справедливий суд.

6. Закон доброї віри та правдивості.

7. Закон про милість.

8. Закон про великодушність.

Сюди входить: сміливість, готовність постраждати заради захисту інших, прагнення уникати хтивих та непристойних думок та вчинків.

У деякого із молодих людей з'являється спокуса вважати моральні закони, яких дотримувалося людство впродовж багатьох віків, застарілими.

Відносини викладач-студент теж ґрунтуються на пошані до законів, правил, положень, традицій і менталітету українців.

Цій темі ми присвячуємо дискусії як на занятті так і поза ним: на перервах, після занять, в гуртожитках.

Література

1. Демина Л.М. По законах красоты – М.Просвещение. 1990.-207 с.
2. Зезюн І.А. Педагогіка добра: ідеали і реалії. Науково-методичний посібник. – К.МЛУП, 2000.-312 с.
3. Мироненко Т. Комплексні заходи щодо розвитку етики освіти у правовій державі.// Покликання університету. К.: 2005.с.120-123.
4. Ромакін В. Верховенство закону як основний принцип етики освіти. //Покликання університету.К.: 2005, с.129-132.
5. Чепига М.П. Плекаймо інтелектуальну еліту . Вид. «Тріада плюс». Львів 2007.-488 с.

Стаття надійшла до редакції 8.09.2010